

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bf.II.259/2023. számú ügyben Szegeden, 2023. október 12. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a 17. sorszámu

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 ÉS TÁRSAI ellen indított büntetőügyben a *Szolnoki Törvényszék* 2022. december 13. napján kihirdetett 5.B.796/2020/89. számú ítéletét

megváltoztatja.

Terhelt1 I. rendű vádlott szabadságvesztését 3 *(három)* évre, Terhelt2 II. rendű vádlott szabadságvesztését 2 *(kettő)* évre, Terhelt3 III. rendű vádlott szabadságvesztését 5 *(öt)* évre *enyhíti.*

Terhelt2 II. rendű vádlott szabadságvesztésének végrehajtását 5 *(öt)* év próbaidőre *felfüggeszti*, a közügyektől eltiltásra ítéletét *mellőzi.*

Egyebekben az elsőfokú ítéletet *helybenhagyja.*

sértett1 magánfél polgári jogi igényének érvényesítését *egyéb törvényes útra utasítja.*

A másodfokú eljárás során felmerült 29.983.- *(huszonkilencezer-kilencszáznolcvanhárom)* forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Megállapítja, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott lakóhelyének címe: Cím2, személyazonosító igazolványának száma: szám, Terhelt3 III. rendű vádlott személyazonosító igazolványának száma: szám_2.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Szolnoki Törvényszék Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., valamint Terhelt3 III. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés bűntettében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat]. Ezért Terhelt1 I. r. vádlottat 4 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra, Terhelt2 II. r. vádlottat 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra, míg Terhelt3 III. r. vádlottat, mint visszaesőt 5 év 6 hónap szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát mindhárom vádlott vonatkozásában börtönben határozta meg. Megállapította, hogy Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak a szabadságvesztésből legkorábban annak kétharmad része kitöltését követő napon, míg Terhelt3 III. r. vádlott a szabadságvesztésből legkorábban annak háromnegyed része kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[2] Terhelt3 III. r. vádlott vonatkozásában a eljárást segítő1 6.B.387/2016/26. számú határozatával kiszabott 10 hónap fogház végrehajtását elrendelte.

[3] Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről akként, hogy azok lefoglalását megszüntette és egy részük megsemmisítését, más részüknek az állam tulajdonába kerülését rendelte el. Megállapította, hogy a CD lemez az ügyiratok részét képezi. Kötelezte az I. r. vádlottat 28.800.-Ft, a II. r. vádlottat 230.400.-Ft, illetve mindhárom vádlottat egyetemlegesen 97.370.-ft büntügyi költség megfizetésére.

[4] Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be Terhelt1 I. r. vádlott és védője egyezően elsőfokosan felmentés, másodlagosan enyhítés, Terhelt2 II. r. vádlott felmentés, a II. r. vádlott védője elsőfokosan felmentés, másodlagosan enyhítés, míg Terhelt3 III. r. vádlott és védője egyezően elsőfokosan felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

[5] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.83/2023/7. számú indítványában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. A bejelentett fellebbezések irányára tekintettel a Be. 590. § (1), (2) és (10) bekezdésében foglaltak alapján az elsőfokú ítélet és az azt megelőző bírósági eljárás teljeskörű felülbírálatát, az elsőfokú ítélet helybenhagyását és mindhárom vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[6] Terhelt1 I. r. vádlott védője a másodfokú eljárásban fellebbezését részletesen írásban indokolta. A felmentésre irányuló fellebbezésének indokaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság helytelen bizonyíték értékelést végzett. sértett1 és tanú2 tanúk álláspontja szerint nem tettek következetes vallomást és az elsőfokú bíróság helytelen értékeléssel zárta ki a bizonyítékok köréből az I. r. vádlott édesanyjának és feleségének, valamint tanúnek és eljárást segítő7nak a vallomásait. Az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezése körében indítványozta nagy súllyal figyelembe venni a jelentős mértékű sértetti közrehatást, valamint az elsőfokú bíróság által is értékelt bűnösségi körülmények nagyobb nyomatékkaal történő értékelését, továbbá a cselekmény elkövetése óta eltelt hosszabb időt is.

[7] Terhelt2 II. r. vádlott védője a felmentésre irányuló fellebbezését írásban azzal indokolta, hogy álláspontja szerint a II. r. vádlott tagadó vallomásával szemben nem merült fel terhelő bizonyíték a II. r. vádlottra az eljárás során. Nyomatékos enyhítő körülményként indítványozta értékelni sértett1 sértett provokatív kezdeményező magatartását, valamint a II. r. vádlott büntetlen előéletét és azt, hogy három kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

[8] Terhelt3 III. r. vádlott védője a másodfokú eljárásban előterjesztett írásbeli fellebbezés indokolásában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is indítványozta. Álláspontja szerint a törvényszék a tényállást iratellenesen állapította meg, az indokolási kötelezettségének nem tett maradéktalanul eleget és a megállapított tényállásból helytelen jogi következtetést vont le. Az elsőfokú bíróságnak különös körültekintéssel kellett volna a sértetti és tanúvallomásokot értékelni és a tanúvallomások között felmerült ellentmondásokat feloldani, amely álláspontja szerint nem történt meg. Kitért arra is, hogy téves volt a törvényszék álláspontja arra nézve is, hogy elvetette a vádlottak jogos védelmi helyzetre történt hivatkozását, mivel sértett1 sértett azzal, hogy macsétával a kezében támadólag lépett fel, szituációs jogos védelmi helyzetet teremtett, amely minden vádlottra kihatott.

[9] A védő a III. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmény jogi minősítését is támadta. E körben utalt arra, hogy miután megállapítható, hogy a legsúlyosabb életveszélyt okozó sérülés milyen testtájékon keletkezett és azt Terhelt1 I. r. vádlott okozta lapáttal, illetve az életveszélyes sérüléseken túli egyéb sérülések kapcsán eszköz alkalmazásának nincs nyoma és ezen sérülések nem életveszélyesek, megállapítható, hogy az életveszélyes sérülést az I. r. vádlott okozta. Mivel nincs kétséget kizáró bizonyíték arra, hogy az életveszélyes sérülés okozásában a II. és III. r. vádlott is közreműködött volna, így a társtetteség megállapításának sincs helye vonatkozásukban, a büntetőjogi felelősségük csupán garázdaságban állapítható meg.

[10] A másodfokú eljárásban sértett1 sértett polgári jogi igényt terjesztett elő, amelyben arra hivatkozott, hogy a jobb fülére épphogy csak hall és a gyermekkorára alig emlékszik. Hat hónap alatt gyógyult meg és az állását is elveszítette, amelyre figyelemmel egy jelentős összegű bűncselekménnyel okozott kár megtérítését indítványozta.

[11] A fellebbezési nyilvános ülésen a védők a fellebbezéseik írásbeli indokolásában foglaltakat mindenben fenntartották, azt azzal egyezően adták elő.

[12] Terhelt1 I. r. vádlott az utolsó szó jogán a megbánását fejezte ki és hangsúlyozta, hogy nem történt volna bűncselekmény, ha sértett1 sértett és tanú2 nem jelennek meg a helyszínen.

[13] Terhelt2 II. r. vádlott is hangsúlyozta, hogy nem akart bűncselekményt elkövetni, három kiskorú gyermeke van, a legkisebb beteges, koraszülött, folyamatos kórházi ellátást igényel.

[14] Terhelt3 III. r. vádlott nem vallotta magát bűnösnek, de ha az lenne, arra az esetre sajnálatát fejezte ki.

[15] A szabadságvesztések enyhítésére irányuló védelmi fellebbezések alaposak, sértett1 magánfél által előterjesztett polgári jogi igény elkészt.

[16] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590. § (1) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértett olyan eljárási szabályt, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 607. § (1) bekezdésében, illetve a Be. 608. § (1) bekezdésében írt szabálysértés nélkül folytatta le.

[17] Ugyanakkor megállapította az ítéletábra, hogy a törvényszék eljárási szabályt sértett, amikor a 2022. október 7. napján megtartott tárgyaláson a 80/IV. számú végzésével az I. r. vádlott poligráfos szaktanácsadó és daktiloszkópus kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát elutasította, azonban annak indokát nem adta az elsőfokú ítéletben.

[18] A Be. 561. § (3) bekezdés f) pontja szerint az ügydöntő határozat indokolása tartalmazza a bizonyítási indítványok elutasításának indokolását az alkalmazott jogszabályok

megjelölésével. Ezen eljárási szabálysértés azonban érdemi kihatással nem bírt, a bizonyítási indítványok teljesítését az ítéltábla sem találta sem szükségesnek, sem lehetségesnek, mivel a tényállás egyrészt felderített, másrészt poligráfos vizsgálat ebben az eljárási szakaszban már nem lehetséges. Ezért pusztán a szabálysértés megállapítására szorítkozott.

[19] A törvényszék tehát eleget tett a tényállás felderítési feladatának és a vád tárgyát képező lényeges, releváns tényekre nézve a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben felvette.

[20] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése alapján állapítja meg. A bizonyítékok értékelése és ennek eredményeként a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság feladata, amelyet az elsőfokú bíróság önállóan, a vád keretei között végez el. Az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységének csupán az képezi korlátját, hogy ezen tevékenységnek iratszerűnek, logikusnak és minden lényeges releváns bizonyítékra kiterjedőnek kell lennie. A törvényszék bizonyíték értékelő tevékenysége messzemenően megfelelt ezeknek a kritériumoknak és a szükséges körben és mértékben foglalkozott a bizonyítékokkal.

[21] A törvényszék megfelelő indokát adta annak, hogy a tényállást a vádlottak jogos védelmi helyzetre hivatkozásával szemben miért sértett1 sértett, tanú2, eljárást segítő4, tanú1, tanú4, eljárást segítő8, eljárást segítő6, fk. eljárást segítő7 név, Terhelt1né és eljárást segítő5 tanúk elfogadott vallomásaira, a sértett sérülései kapcsán keletkezett orvosi dokumentumokra, szakértő igazságügyi orvosszakértő szakvéleményére és a szakértő tárgyaláson tett nyilatkozataira, a helyszíni szemre jegyzőkönyvre, térképre alapozta.

[22] Okszerű mérlegelés mentén csak azon vallomásokat, illetve vallomásrészeket fogadta el a tényállás alapjául, amelyek az egyéb bizonyítékoknak és egymásnak is megfeleltek. Így részletes és okszerű indokát adta, hogy a vádlottak és a vádlottak javára a vallomását megváltoztató sértett1 sértett vallomásai, illetve eljárást segítő6, eljárást segítő8 és fk. eljárást segítő7 név tanúk vallomásai mely részét, mennyiben és miért fogadta vagy vetette el.

[23] Okszerűen és a logika szabályainak megfelelően, megalapozottan jutott a törvényszék arra a következtetésre a helyszíni szemle jegyzőkönyve, az orvosszakértői vélemény és a tényállás alapjául elfogadott tanúvallomások alapján, hogy Terhelt1 I. r. vádlott sértett1 sértettre nem a utcaa 26. számú ház előtt, hanem attól mintegy kétháznyi távolságra, a utcaa és az utca_2 kereszteződésében mért egy lapáttal hátulról nagyerejű első ütést, amelynek következtében a sértett a földre került. Az igazságügyi orvosszakértő aggálytalan megállapítása szerint pusztán a sértett elesésétől nem származhattak a sérülései, a földön fekvő sértett fejét több különböző erőbehatás okozta. A sértett bántalmazásában pedig mind a három vádlott részt vett.

[24] A törvényszék bizonyíték értékelő tevékenysége iratszerű és logikus volt, amely révén megalapozott tényállást állapított meg, ezért a tényállást támadó és felmentésre irányuló védelmi fellebbezések eredményre nem vezethettek. Megalapozott tényállás mellett ugyanis nincs lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban.

[25] A fentiekre figyelemmel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését célzó védelmi álláspontot sem osztotta az ítéltábla.

[26] Az elsőfokú ítéletnek Terhelt2 II. r. vádlott személyi körülményeire vonatkozó részét azzal egészítette ki, hogy három kiskorú gyermeke közül az egyik gyermeke a koraszülöttsége folytán sérült.

[27] Terhelt3 III. r. vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó részt pedig azzal, hogy az elsőfokú ítélet [8] bekezdésében írt próbaidő 2019. október 1. napjáig tartott, míg a [10] bekezdésben írt büntetés mint visszaesővel szemben került kiszabásra.

[28] Az elsőfokú ítélet tényállását a másodfokú bíróság a tárgyalás anyagát képező ügyiratok egybehangzó adatai alapján a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára tekintettel a [17] bekezdésben akként helyesbítette, hogy - mint ahogy az a jogi indokolás [139] bekezdésében is megállapításra került - Terhelt1 I. r. vádlott a kezében lévő *lapáttal* ütötte meg sértett1 sértettet.

[29] A fenti kiegészítéssel együtt a törvényszék által megállapított tényállás megalapozott és az a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

[30] Az elsőfokú bíróság a tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és az általuk elkövetett bűncselekményt is a törvénynek megfelelően minősítette.

[31] A törvényszék helytálló érvek mellett vetette el a jogos védelmi helyzetre irányuló védelmi álláspontot.

[32] Az irányadó tényállás szerint sértett1 sértett és tanú2, a III. r. vádlott és a sértett testvére közötti korábbi konfliktus miatt ittas állapotban, fenyegető, provokatív módon jelentek meg a III. r. vádlott utcaa 26. számú háza előtt akként, hogy sértett1 sértettnél egy bozótvgó kés is volt, amellyel hadonászott. Miután a vádlottak is megjelentek, a sértett és tanú2 menekülni kezdtek és a vádlottak követték őket az utcára.

[33] A törvényszék az irányadó bírói gyakorlattal egyezően jutott arra az álláspontra, hogy a vádlottak azzal, hogy a ház kertjéből különböző eszközökkel felszerelve az utcára léptek, vagyis a sértett1 sértett részéről az irányukba elhangzott kihívást elfogadták, maguk is a jogtalanság talajára léptek. Ahogy arra a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség is hivatkozott, a kihívás elfogadása a következetes bírói gyakorlat alapján a jogos védelmi helyzet megállapítását kizárja (Kúria 4/2013. BJE I., BH2002. 171.).

[34] Minderre figyelemmel a jogos védelmi helyzet kizártságának megállapítását sérelmező védelmi hivatkozások nem foghattak helyt.

[35] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottak cselekményét életveszélyt okozó testi sértés büntettként [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] értékelte.

[36] Ugyanakkor az ítéltábla a jogi minősítés indokolását kiegészítette azzal, hogy a sértett fejének hátulról lapáttal történő olyan erejű megütése, amelynek következtében a földre esett, majd a földön fekvő sértett fejére eszközökkel mért további súlyos, életveszélyes sérülést eredményező ütésekkel történő közös bántalmazás, megrúgás kapcsán a vádlottaknak a nyolc napon túl gyógyuló sérülésekkel járó testi sértésre a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 7. § 1. fordulata szerinti *egyenest szándéka*, míg a közvetve és közvetlenül életveszéllyel járó sérülésekre a Btk. 7. § 2. fordulata szerinti *eshetőlegest szándéka* terjedt ki.

[37] Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a vádlottak a sértettet egymás tevékenységéről tudva, szándékegységben eljárva közösen bántalmazták, ezért a bűncselekményt a Btk. 13. § (3) bekezdése szerinti társtettesként követték el. Miután az I. r. vádlott nagy erővel, két alkalommal, lapáttal bántalmazta a sértettet, aki ettől a földre került, majd az ezen cselekvőségéről tudomással bíró két társa bekapcsolódott a bántalmazásba, akik a kezükben lévő eszközökkel, illetve ököllel a sértettet a fején közepes-nagy erővel ütlegelték, s így ezáltal a testi sértés törvényi tényállásába tartozó elkövetési magatartást fejtették ki.

[38] Közös bántalmazás esetén, amikor valamennyi elkövető tisztában van társai cselekvőségével és saját tevékenységét annak ismeretében ahhoz képest alakítja, fejt ki, közömbös, hogy a súlyosabb minősítést megalapozó sérülést éppen melyik elkövető fizikai erőlködése idézte elő. Az okozott eredményért társtettesként felelnek (BH2017. 284.). Mindegy volt tehát, hogy ki fejtette ki a közvetlen vagy közvetett életveszélyes sérülést okozó magatartást és milyen mértékben, a cselekményük társtettesként elkövetettnek minősül. Erre figyelemmel az eltérő minősítést célzó védelmi fellebbezés is alaptalan volt.

[39] A büntetés kiszabásának felülbírázata során az ítéletábra mellőzte a súlyosító körülmények köréből azt a mindhárom vádlott vonatkozásában figyelembe vett körülményt, hogy a sértettet az élet kioltására alkalmas eszközökkel is bántalmazták, mivel az a kétszeri értékelés tilalmába ütközne, ugyanis ezen körülményt az elsőfokú bíróság már a bűncselekmény minősítése során is figyelembe vette, amikor azt állapította meg, hogy ilyen eszközzel történt bántalmazás mellett az életveszélyes eredményre az eshetőleges szándéka terjed ki a vádlottaknak. Ugyancsak mellőzte a súlyosító körülmények köréből a testi sértéses bűncselekmények elszaporodottságát, mivel arra konkrét adat nem áll rendelkezésre, illetve ezen körülménynek a jelen ügy szempontjából konkrét súlyosító hatása nincs. A III. r. vádlott vonatkozásában helyesen a visszaesői minőséget megalapozón túli elítéltsége súlyosító. További enyhítő körülményként értékelte a bűncselekmény elkövetése óta bekövetkezett jelentős, több mint négy év időmúlást, illetve a hosszabb idejű büntetőeljárás hatálya alatt állást. Azon körülményt, hogy a vádlottak kiskorú gyermekeik eltartásáról gondoskodnak, kizárólag az I. és II. r. vádlott vonatkozásában értékelte enyhítő körülményként az ítéletábra, mivel a III. r. vádlott ténylegesen nem járul hozzá a gyermekek tartásához, illetve korábban tartás elmulasztásának vétsége miatt is büntetve volt.

[40] A II. r. vádlott vonatkozásában további enyhítő körülményként értékelte az ítéletábra, hogy az egyik gyermeke sérült, így tartósan beteg, míg mindhárom vádlott esetén nyomatékos enyhítő körülményként a jelentős sértetti közrehatást.

[41] A helyesbített és kiegészített bűnösségi körülmények mellett az ítéletábra azt állapította meg, hogy eltúlzott volt az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztések tartama. Az irányadó szabadságvesztés mértéke kettő évtől nyolc évig terjedő időtartam, amelynek a középértéke öt év.

[42] A büntetlen előéletű, három kiskorú, köztük egy beteg gyermek tartásáról gondoskodó Terhelt2 II. r. vádlott esetén nem szükséges végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása, a büntetési célok elérése érdekében elegendő a törvényi minimumnak megfelelő tartamú szabadságvesztés büntetés alkalmazása, így azt kettő évre enyhítette.

[43] Az enyhítő körülmények, így különösen a II. r. vádlott személyi körülményei alapján alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető, ezért a szabadságvesztés végrehajtását a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján, ugyanezen jogszabályhely (2) bekezdésében meghatározottak szerinti maximális, öt évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés büntetés végrehajtásának próbaidőre történt felfüggesztésére figyelemmel az ítéletábra a II. r. vádlott közügyektől eltiltására vonatkozó rendelkezést – törvényi feltétel hiánya folytán – mellőzte.

[44] Az ugyancsak büntetlen előéletű Terhelt1 I. r. vádlott esetén is szükségesnek találta a szabadságvesztés enyhítését az ítéletábra, azonban az általa kifejtett konkrét cselekvőség mértékét is figyelembe véve a II. r. vádlottéhoz képest kisebb mértékű enyhítést talált indokoltnak, így az I. r. vádlott szabadságvesztését három évre enyhítette.

A visszaeső Terhelt3 III. r. vádlott szabadságvesztését pedig öt évre enyhítette a másodfokú bíróság a vádlottak közötti belső arányosítás követelményének figyelembevétele mellett.

[45] Tekintettel a 8/2015. (IV. 17.) AB határozatban írtakra, az ítéltábla hivatalból vizsgálta a Btk. 102. § (1) bekezdése szerinti előzetes bírósági mentesítés lehetőségét Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában. Ennek során arra a következtetésre jutott, hogy a bűncselekmény jellegére tekintettel a II. r. vádlott a büntetett előléthez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alóli előzetes mentesítésre nem érdemes.

[46] A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben pedig – miután az egyéb rendelkezések törvényesek – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[47] A másodfokú eljárásban sértett1 magánfél polgári jogi igényt terjesztett elő, amely azonban elkésett. A Be. 556. § (1) bekezdése alapján a sértett a polgári jogi igényt az elsőfokú bíróságnál *legkésőbb* azon az eljárási cselekményen terjesztheti elő, amelyen e törvény rendelkezései szerint először jelen lehetett. A határidő elmulasztása esetén igazolásnak nincs helye. Az első ilyen eljárási cselekmény az ügyben a 2021. június 11. napján megtartott előkészítő ülés volt, amelyre az elsőfokú bíróság sértett1 sértettet szabályszerűen értesítette, aki azon nem jelent meg, s polgári jogi igényt sem terjesztett elő, hanem arra csak a másodfokú eljárásban került sor.

[48] A Be. 560. § (1) bekezdés d) pontja alapján a bíróság a polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja, ha a magánfél a polgári jogi igényt elkésetten terjesztette elő. Ezért az ítéltábla sértett1 magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

[49] Az eredményesen fellebbező II. r. vádlott kirendelt védőjének díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel.

[50] Végezetül megállapította az ítéltábla Terhelt1 I. r. vádlott lakóhelyének címét, valamint az I. és III. r. vádlott személyazonosító igazolványának számát.

[51] Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. §-án alapszik.

Szeged, 2023. október 12.

Dr. Mezölaki Erik
a tanács elnöke

Dr. Halász Edina
előadó bíró

Dr. Kiss Dániel
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.259/2023/17. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 5.B.796/2020/89. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon *jogerőre emelkedett*.

Szeged, 2023. október 12.

Dr. Mezölaki Erik
a tanács elnöke

